

4.

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΦΑΝΑΡΙΩΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΔΡΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

4.1

ΤΑ ΑΝΘΗ ΕΥΛΑΒΕΙΑΣ ΩΣ ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

Για να κατανοήσουμε τις προϋποθέσεις από τις οποίες θα μπορούσε να είχε ξεκινήσει η ποίηση στις αρχές του 18ου αιώνα, αν είχε τις κατάλληλες προσλαμβάνουσες και αν είχε στραφεί προς νέες επιδιώξεις, είναι χρήσιμο να έχουμε ως σημείο αναφοράς μια συλλογή κειμένων που συνοψίζει την τεχνική αρτιότητα που είχε κατακτήσει η παιδεία στα χέρια του καλλιεργημένου ελληνικού κλήρου. Πρόκειται για το λεύκωμα ποικίλου περιεχομένου της Φλαγκινιανής Σχολής που ιδρύθηκε το 1665 στη Βενετία: *Ανθη ευλαβείας εκχυθέντα εις την Πανένδοξον Μετάστασιν της Θεομήτορος Μαρίας* (Βενετία 1708).¹ Οι συνεργάτες, δάσκαλοι και μαθητές, έχουν να επιδείξουν, δίπλα σε αρχαιογλωσσα ή λατινικά επιγράμματα, ή και ιταλικά σονέτα, κηρύγματα και στίχους σε δημοτική. Από το παράθεμα του σχολάρχη Γεωργίου Πατούσα (1677-1712), που ακολουθεί, μπορεί να λείπει η εμπνευσμένη ευφράδεια ενός Μηνιάτη, αλλά η τεχνική είναι άκρως

¹ *Ανθη ευλαβείας*, επιμέλεια και εξαντλητική ιστορική εισαγωγή του Α. Καραθανάση, 1978.

